

tento. Ač rozsudek tento byl prohlášen v přítomnosti stran a jim ještě v písemném vyhotovení doručen (§ 416 čís. 3 c. ř. s.) — nevzala jej žádná strana v odpor. Za tohoto stavu věci nebyl však soud prvě stolice oprávněn rozsudek, ústně prohlášený, po rozumu ustanovení § 419 c. ř. s. opravovati a dávatí mu jiné znění, než měl při ústním prohlášení, neboť, jakmile rozsudek prohlásil, byl naň vázán (§ 416 čís. 2 c. ř. s.) a v případě tomto nešlo ani o pouhou opravu chyby ve psaní ani o očividnou nesprávnost, která předpokládá, že jde o pouhý omyl, a že se do výroku rozsudku dostalo něco, čeho soudce nezamýšlel, při čemž se arcifonen omyl musí podávati z celé souvislosti a jmenovitě z důvodů rozsudku. Právem proto brojí stěžovatelka proti usnesení, jež pod rouškou opravy provádí v rozsudku podstatnou změnu ohledně stran, která se s pojmem opravy dle § 419 c. ř. s. naprosto srovnati nedá, a již se postižená strana mohla domáhati jen opravným prostředkem proti pochybenému rozsudku.

Nejvyšší soud obnovil usnesení prvního soudu.

Důvody:

Dle § 416 odstavec druhý c. ř. s. jest soud na své rozhodnutí vázán, jakmile jest prohlášeno, a lze dle § 431 c. ř. s. a § 126 odstavec třetí j. ř. za rozsudek jen to považovati, co jako rozsudek bylo prohlášeno. To platí tím spíše, když se jedná o rozsudek dle uznání (§ 416 odstavec třetí c. ř. s. ve znění upraveném čl. VI. čís. 21 cís. nař. ze dne 1. června 1914, čís. 118, ř. z.). Stvrdil-li tedy první soudce ve své zprávě ze dne 13. června 1922, že rozsudek v přítomnosti stran ústně prohlásil v ten rozum, že jest povinna vedlejší intervenientka firma T., která na místo žalovaného ve spor vstoupila, straně žalující vrátiti žoky, v rozsudku blíže označené, anebo zaplatiti 4080 Kč s úroky a útratami, v rozsudku uvedenými, jest zjevno, že písemné vyhotovení rozsudku, jehož doručení strany dle zprávy žádaly, kteréž odsuzuje žalovaného k těmž plnění, se nekryje se zněním rozsudku, ústně prohlášeného, a že tedy právem soud procesní dle § 419 c. ř. s. písemné vyhotovení rozsudku dodatečně opravil tak, aby se se zněním ústně předneseného rozsudku shodovalo. Oprava se měla ovšem státi na vyhotoveních od stran vyžádaných (§ 422 c. ř. s.), což dodatečně se staniž. Okolnost, že rozsudek mezitím se právoplatným stal, na věci ničeho nemění, neboť právoplatným se stal pouze ústně prohlášený rozsudek a oprava rozsudku po právoplatnosti zákonem vyloučena není, naopak v každé době z moci úřední provedena býti má. Jednalo se tedy o očividnou nesprávnost vyhotovení rozsudku, odporující znění rozsudku ústně prohlášeného a proto bylo použití § 419 c. ř. s. plně odůvodněno.

Čís. 1754.

I šatstvo může býti »jměním« ve smyslu § 99 i. n., pokud ho majitel nezbytně nepotřebuje k osobní potřebě.

(Rozh. ze dne 4. července 1922, R I 763/22.)

Žalobkyně zažalovala pohledávku 1200 Kč proti budapeštskému obchodníku, jenž dlel jako lázeňský host v Karlových Varech, u okresního soudu v Karlových Varech, opřevší místní nepříslušnost o § 99 j. n., ježto při předchozím prozatímním opatření bylo žalovanému zabaveno šatstvo a peněžní hotovost v obvodu dovolacího soudu. Soud první stolice vyhověl námitce místní nepříslušnosti a žalobu odmítl, maje za to, že žalované hotovosti potřebuje žalovaný na cestu a i šatstvo že slouží k jeho osobní potřebě. Rekursní soud zamítl námitku místní nepříslušnosti.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Dle § 99 j. n. může podána býti žaloba proti osobám, jež v tuzemsku nemají bydliště, pro nároky majetkové u každého soudu, v jehož obvodu jest jmění těchto osob. Dle § 67 j. n. jest obecné sudiště osob, jež nemají bydliště ani v tuzemsku, ani v cizozemsku, odůvodněno v místě jich přechodného pobytu v tuzemsku, po případě v místě, kde posledně v tuzemsku bydlely nebo se zdržovaly. Ze srovnání §§ 67 a 99 j. n. odvozuje se (Horten, jurisdikční norma str. 307), že jmění, jež tvoří základ příslušnosti dle § 99 j. n., nesmí souviseti s osobou žalovaného (jako hotovost potřebná ku krytí nutných životních potřeb, šatstvo, cestovní potřeby) a že tudíž tyto věci, odejmou-li se žalovanému, nemohou založiti příslušnost soudu dle § 99 j. n. V této všeobecnosti tato výjimka platnost míti nemůže, neboť cestovní potřeby a šatstvo u lidí, navštěvujících světové lázně, jako jsou Karlovy Vary, představují začasné veliké jmění, při nejmenším však nelze je vždy označiti za předměty nezbytné potřeby. Sluší se spíše přikloniti k výkladu přísnějšímu, že pouze potřebné části šatstva, ve které je kdo oblečen, nelze považovati za jmění ve smyslu § 99 j. n., aby nevznikl rozpor s ustanovením § 67 j. n. V tomto případě jedná se o pohledávku 1200 Kč s přísl., a věci, odebrané žalovanému při výkonu prozatímního opatření (hotovost 700 Kč, letní pánský oblek, pár pánských a pár žlutých dámských bot, které žalovaný vyňal při výkonu prozatímního opatření ze svých zavazadel a soudnímu vykonavateli odevzdal), mohou míti přibližně cenu asi 1500 Kč, takže by mohly k uspokojení uvedené pohledávky sloužiti a v tom směru představují v tomto případě jmění žalovaného, kteréž má pro žalobkyni cenu. Uváží-li se dále, že žalovaný odjížděje s manželkou z Karlových Varů mimo hotovosti 700 Kč, měl u sebe, jak zjištěno, ještě jakousi hotovost v rakouské měně, a uváží-li se dále, že částky oděvu, které mu byly odebrány, žalovaný ani jeho manželka na sobě neměli, nýbrž je z cestovního kufru vyňali a tudíž k nezbytným částím oděvu jich počítati nelze, když i bez nich dále cestovali a jich postrádati mohli, není o tom pochybnosti, že tyto věci tvoří pro žalované jmění, kteréž dle § 99 j. n. příslušnost okresního soudu v Karlových Varech zakládá.

Čís. 1755.

Zákon ze dne 19. ledna 1922, čís. 29 sb. z. a n. (o zřízení likvidátora pro rozvrh bavlny a bavlněné příze, zakoupené na státem zaručený úvěr) nezrušil kupních smluv, uzavřených před jeho platností